

Tijdschrift tot bemoediging, lering en bevestiging van de waarheid,
die in Christus Jezus is.

J. v.d. Heijdenstraat 17, 3817 JE Amersfoort. Tel.: 033 - 4619171
zie: www.JezusVerlosser.nl Email: info@JezusVerlosser.nl

*Onder uw vleugels, in uw erbarmen
voel ik mij veilig, ben ik gerust.
Bij U, Heer Jezus en in Uw armen
ben ik mij van geen zorgen bewust.*

*Veilig geborgen,
veilig behoed.
Jezus zal zorgen,
dan is het goed.*

*Met mijn verlangen en al mijn vragen,
en met de zorgen die niemand ziet,
vlucht ik tot U, want U wilt mij dragen
en in uw armen wijkt het verdriet.*

*Veilig geborgen,
veilig behoed.
Jezus zal zorgen,
dan is het goed.*

*Jezus, Uw liefde en mededogen
zijn als een haven bij harde wind.
U weet te troosten, tranen te drogen,
als ik mij in Uw armen bevind.*

*Veilig geborgen,
veilig behoed.
Jezus zal zorgen,
dan is het goed.*

't Hoofd omhoog, het hart naar boven **(de eerste brief van Petrus, deel 2)**

1:3 "Geloofd zij de God en Vader van onze Here Jezus Christus,....."

We zouden het gedeelte vanaf vers 3 tot en met vers 12 misschien wel "de lofzang van Petrus" kunnen noemen. Meer dan eens vinden we die woorden in de Schrift: geloofd zij - of geprezen zij - en zulke woorden volgen steeds op een bijzondere gebeurtenis of openbaring. Waar Petrus in de eerste verzen van zijn brief aan de gelovigen die het zo moeilijk hebben, werd bepaald bij het grote werk van de Here Jezus volgen ook hier de woorden: Geloofd zij de God en Vader van onze Here Jezus Christus. Komen wij ook wel eens onder de indruk van Gods grote barmhartigheid en zijn grote liefde voor zondaren? Denken we er dan ook aan om onze God en Vader daarvoor te danken? Of gaan we over tot de orde van de dag?

We staan er misschien niet altijd zo bij stil dat onze Vader in de hemel op zoek is naar mensen die hem aanbidden, maar in Joh.4:23 lezen we dat de Here Jezus zegt: "maar de ure komt en is nu, dat de waarachtige aanbidders de Vader aanbidden zullen in geest en in waarheid; want de Vader zoekt zulke aanbidders." God heeft vele engelen die in zijn dienst staan en hem voortdurend prijzen, maar zij zijn geen kinderen en voor hen is God niet hun Vader. De Vader, die zondaren liefheeft en het liefste wat Hij had, zijn eniggeboren Zoon voor hen in het oordeel wilde geven om hen tot zijn kinderen te maken, zoekt ook dankbaarheid, hij zoekt naar aanbidders. Niet zo maar aanbidders, maar aanbidders, die hem aanbidden in geest en in waarheid.

Dat is wel een belangrijke toevoeging. In deze tijd wordt onder aanbidding nogal eens wat anders verstaan, namelijk aanbidding die meer weg heeft van extase, met veel uiterlijk vertoon en lawaai, met gedans en vreemde talen. Is dat wat de Vader zoekt? De woorden van de Here Jezus in Johannes 4 zijn duidelijk door de toevoeging: "God is geest en wie Hem aanbidden, moeten aanbidden in geest en in waarheid." (vers 24) Het geeft ons duidelijk aan dat God niet aanbidders zoekt die dat met veel uiterlijk vertoon en met een grote massaliteit doen, maar hen die dat doen in geest en in waarheid. Wanneer we God loven dan doen we dat doordat de Heilige Geest in onze harten aanbidding werkt. Toen de Here Jezus aan de discipelen de Trooster beloofde zei Hij: "En ik zal de Vader bidden en Hij zal u een andere Trooster geven om in eeuwigheid bij u te zijn, de Geest der waarheid, die de wereld niet kan

ontvangen, want zij ziet Hem niet en kent Hem niet; maar gij kent Hem, want Hij blijft bij u en zal in u zijn". (Joh.14:16,17) De Heilige Geest is in iedere gelovige en daarom kan hij door die Geest ook God de Vader aanbidden. Die aanbidding, door de Geest geleid, zal ook zeker tot vreugde van de Vader zijn. Maar niet alleen in de Geest, ook in waarheid moeten we aanbidden. Ook dat is het karakter van de Heilige Geest zoals de Here Jezus zei: "... doch wanneer Hij komt, de Geest der waarheid, zal Hij u de weg wijzen tot de volle waarheid; want Hij zal niet uit zichzelf spreken, maar al wat Hij hoort, zal Hij spreken en de toekomst zal Hij u verkondigen. Hij zal Mij verheerlijken, want Hij zal het uit het mijnen nemen en het u verkondigen." (Joh. 16:13,14). Laten we niet zuinig zijn met onze God en Vader te loven, te prijzen en te aanbidden. Laten we ook niet menen dat zoiets toch alleen past in een samenkomst van gelovigen en niet zomaar kan. Niets is minder waar. De vader zoekt aanbidders. Laten we ons vinden? Wanneer we in onze binnenkamer zijn en door het lezen in de Bijbel getroffen worden door de liefde van onze God en Vader, dan mogen we Hem aanbidden, het voor Hem uitspreken wat de Heilige Geest ons heeft getoond van Zijn grote barmhartigheid in het verlossingswerk dat de Here Jezus heeft volbracht op het kruis van Golgotha.

1:3: "...die ons naar zijn grote barmhartigheid door de opstanding van Jezus Christus uit de doden heeft doen wedergeboren worden tot een levende hoop,..."

Geleid door de Heilige Geest geeft Petrus hier een getuigenis van het grote heilsplan van God, van Zijn liefde voor zondaren en Zijn onuitsprekelijke gave in de Here Jezus Christus. Bovenal getuigt hij van de grote barmhartigheid van God.

Barmhartigheid, dat betekent genade bewijzen waar straf op zijn plaats zou zijn, dat is liefde betonen waar een oordeel zou moeten worden uitgesproken. Barmhartig is een naam die de Here God zichzelf geeft. We lezen dat in de geschiedenis van het volk Israël. Mozes had van de Here de twee stenen tafelen gekregen met daarop in het handschrift van God zelf de wet geschreven. Daarvan had het volk gezegd: "Alles wat de HERE gesproken heeft, zullen wij doen." (Exodus 19:8) Maar toen Mozes van de berg afkwam bleek het volk een grote zonde begaan te hebben: ze hadden een gouden kalf gemaakt en zich daarvoor neergebogen als was dat hun God die hen uit Egypteland had geleid. Toen Mozes dat zag verbrijzelde hij die stenen tafelen en ook het gouden kalf dat het volk gemaakt had. Wij zouden zeggen: nu is het over, voor zo'n zonde is er geen vergeving en geen genade. Maar God zegt: maak twee stenen tafelen als de eerste, dan zal ik daarop de woorden schrijven die op de eerste stonden. Daarmee gaat Mozes de berg op.

Dan gaat de Here aan hem voorbij en roept de Naam des Heren uit: "HERE, HERE, God, barmhartig en genadig, lankmoedig, groot van goedertierenheid en

trouw,...” (Ex. 34:6) Barmhartig is een Naam van God, zo wil Hij bekend zijn.

Niet alleen het volk Israël is Hij barmhartig geweest, ook over ons, die geloven in het werk van de Here Jezus heeft Hij zijn barmhartigheid uitgestort. Zijn we ons bewust van die barmhartigheid? Van het feit dat we zondaren zijn en dat er een scheiding tussen God en ons is vanwege onze zonden, een onoverbrugbare kloof waar wij niet over kunnen gaan? Alleen omdat God in zijn grote barmhartigheid naar ons heeft omgezien en ons gebracht heeft aan de voet van het kruis van Golgotha waar onze Heiland voor onze zonden de straf heeft gedragen, mogen we Hem kennen als onze Vader en mogen we zijn kinderen zijn. Dan mogen we op grond van die grote barmhartigheid telkens weer zeggen: Geloofd zij God en Hem daarmee aanbidden.

Die grote barmhartigheid van God bestaat niet daarin dat Hij onze zonden door de vingers heeft gezien of eenvoudigweg doet of ze niet bestaan, nee, Gods barmhartigheid heeft een zekere en vaste grondslag zoals we in dit vers mogen lezen. Die grondslag bestaat hierin dat de Here Jezus, Gods Zoon, voor onze zonden in de dood is gegaan. “Hem, die geen zonde gekend heeft, die heeft Hij voor ons tot zonde gemaakt...” (2 Kor. 5:21) “Want het loon, dat de zonde geeft, is de dood...” (Rom. 6:23) Maar daarmee eindigde het niet, want het vers vervolgt: “...maar de genade, die God schenkt, is het eeuwige leven in Christus Jezus, onze Here.” Zo lezen we hier ook: “door de opstanding van Jezus Christus uit de doden”. De Here Jezus heeft voor ons het loon van de zonde gedragen en is in de dood gegaan. Daarom, zo lezen we in Filip. 2:9, heeft God Hem ook uitermate verhoogd en Hem de naam boven alle naam geschonken.

*Jezus leeft, Hij overwon!
Wie kan ooit zijn roem verkonden?
Al wat mij verschrikken kon
ligt in Jezus graf verslonden.
Ja, Hij leeft, ik sterf niet meer,
want mijn leven is de Heer.*

Zo heeft God ons doen wedergeboren worden door de opstanding van de Here Jezus uit de doden, nadat het verlossingswerk door Hem was volbracht.

Wedergeboren, dat is opnieuw geboren doen worden. Het oude moest weg, uit onze zondige natuur kon niets goeds voortkomen. Zo lezen we ook in Rom. 6:4: “Wij zijn dan met Hem begraven door de doop in de dood,

opdat, gelijk Christus uit de doden opgewekt is door de majesteit des Vaders, zo ook wij in nieuwheid des levens zouden wandelen." Nieuw leven door de Here Jezus. Dat betekent hoop, dat betekent vooruitzicht, het oude is voorbijgegaan, zie het is alles nieuw geworden.

De gelovigen aan wie Petrus schreef werden verdrukt en hadden het niet makkelijk, maar werden door zijn woorden in deze brief bemoedigd: God heeft ons een nieuw leven gegeven doordat we met Christus zijn opgestaan. We hebben een levende hoop, ja Hij die leeft daarboven in de hemel, die zich gezet heeft aan de rechterhand van de Vader en die ook voor ons bidt, Hijzelf is onze levende hoop.

1:4 "...tot een onvergankelijke, onbevleete en onverwelkelijke erfenis, die in de hemelen weggelegd is voor u,...."

Ook nog een erfenis? Is het niet voldoende dat God in zijn grote barmhartigheid en genade het probleem van de zonde heeft opgelost door ons te rechtvaardigen door geloof in de Here Jezus en Zijn werk op het kruis? Dat Hij ons een levende hoop gegeven heeft, dat er bij al het lijden dat we kunnen ondervinden een hoop is op een heerlijke toekomst? Nee, dat was niet voldoende. Johannes schrijft in zijn eerste brief in hoofdstuk 3:1: "Ziet, welk een liefde ons de Vader gegeven heeft, dat wij kinderen Gods genoemd worden, en wij zijn het (ook)." En in Rom. 8:17 lezen we: "Zijn wij nu kinderen, dan zijn wij ook erfgenamen: erfgenamen van God, en mede-erfgenamen van Christus; immers, indien wij delen in zijn lijden, is dat om ook te delen in zijn verheerlijking."

Kijken wij daar naar uit? Of is ons leven hier op aarde en zijn de dingen waar we ons mee bezig houden zo belangrijk voor ons dat daardoor ons zicht op die hemelse toekomst en die hemelse erfenis ons wordt ontnomen? Voelen we ons volkomen op ons gemak in de wereld? Of moeten we erkennen dat naarmate we ons meer verdiepen in wat God ons in de Here Jezus geschonken heeft we ook ervaren dat de wereld een heel andere koers vaart, dat we wel *in* de wereld zijn, maar ook zo duidelijk niet *van* de wereld, dat we hemelburgers zijn en hier slechts vreemdelingen?

Laten we de woorden van de Here Jezus ter harte nemen zoals we die lezen in Matth. 6:19: "Verzamelt u geen schatten op aarde, waar mot en roest ze ontoonbaar maakt en waar dieven inbreken en stelen; maar verzamelt u schatten in de hemel, waar noch mot noch roest ze ontoonbaar maakt en waar geen dieven inbreken of stelen. Want, waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn."

Die erfenis, die voor ons in de hemelen is weggelegd kan niet worden aangetast. Die erfenis is immers te mogen delen in Zijn heerlijkheid, die heerlijkheid van Hem die zich zo diep heeft neergebogen dat Hij voor ons de dood aan het kruis heeft willen ondergaan, maar die daarvoor door God uitermate verhoogd is. Zoals Paulus schrijft aan de Efez.1:3: "...die ons met

allerlei geestelijke zegen in de hemelse gewesten gezegend heeft in Christus." Het is alles in en door Christus en niet door ons. In Hem hebben wij de verlossing, de vergeving van zonden, in Hem hebben wij allerlei geestelijke zegeningen, in Hem zijn wij mede-erfgenamen en in Zijn heerlijkheid mogen we delen. Is Hij onze schat? Dan zal daar bij Hem ook ons hart zijn. Zo lezen we in Kol.3:3 en 4: "Want gij zijt gestorven en uw leven is verborgen met Christus in God. Wanneer Christus verschijnt, die ons leven is, zult ook gij met Hem verschijnen in heerlijkheid." Woorden schieten te kort om dat alles te beschrijven: onvergankelijk, onbevlekt en onverwelkelijk. "Wat geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord en wat in geen mensenhart is opgekomen, al wat God heeft bereid voor degenen, die Hem liefhebben." (1 Kor. 2:9)

Wordt D.V. vervolgd.

~~~~~

Opdat gij niet traag wordt, maar navolgers moogt zijn van hen, die door het geloof en geduld de beloften beërven.

(Hebr. 6:12)

God belooft iets.
Geloof gelooft dat.
Hoop ziet het tegemoet.
Volharding verwacht het in stilte.

Brood en vis

Twee “consumptie-artikelen” die in de Schrift nogal eens voorkomen. Natuurlijk denken we hierbij in de eerste plaats aan de wonderbare spijzelingen die we in alle vier de evangeliën tegenkomen. Maar we denken ook aan de Here Jezus die, na zijn opstanding, er zorg voor droeg dat zeven van zijn discipelen als ontbijt brood en vis werden toegereikt op het strand van het meer van Tiberias. (Joh. 21:9-13)

We lezen voor de eerste keer in de Bijbel over brood in Gen. 3:19, waar tot Adam gezegd wordt: “in het zweet uws aanschijns zult gij brood eten, ...”.

Zoals gezegd lezen we in alle vier de evangeliën over de wonderbare spijzelingen, echter met verschillende aantallen in brood en vis, te weten:

- Matth. 14: 5 broden en 2 vissen; overschot 12 korven.
- Matth. 15: 7 broden en enkele vissen; overschot 7 manden.
- Mark. 6: 5 broden en 2 vissen; overschot 12 korven.
- Mark. 8: 7 broden en enkele vissen; overschot 7 manden.
- Luk. 9: 5 broden en 2 vissen; overschot 12 korven.
- Joh. 6: 5 broden en 2 vissen; overschot 12 korven.

Hoevelen zouden daar aanwezig zijn geweest die reeds vele wonderen van de Here hadden mogen aanschouwen? Buiten de twaalf discipelen worden getallen genoemd van vier, vijfduizend man, waarbij in Mattheüs er nog bij vermeld wordt: “vrouwen en kinderen niet medegerekend.” (14:21 - 15:38)! Hoe moesten al die mensen worden gevoed met zo’n bitter kleine voorraad? De discipelen zagen het niet zitten, zij zouden de schare het liefst hebben weggezonden; misschien waren er in de omtrek nog dorpjes waar nog zo laat het één en ander te koop was. Het was wel fantastisch dat zovelen de Meester volgden, hoe meer aanhang, hoe beter, maar ze konden ze toch echt niet allemaal van voedsel voorzien.

Wat een verschil met de Here Jezus: Hij zag die schare en werd met ontferming over hen bewogen, want Hij zag hen als schapen die geen herder hadden. (Mark. 6:34)

“En toen Hij uit het schip ging, zag Hij een grote schare, en Hij werd met ontferming over hen bewogen en genas hun zieken.” (Matth. 14:14)

“En vele scharen kwamen bij Hem, die lammen, kreupelen, blinden, stommen en vele anderen bij zich hadden, en zij legden die aan zijn voeten neer. En Hij genas hen, zodat de schare zich verwonderde, want zij zagen stommen spreken, kreupe-

len gezond, lammen lopen en blinden zien. En zij verheerlijkten de God van Israël." (Matth. 15:30,31)

De Here Jezus was daar, en is ook nu nog, de Goede Herder, zorgdragend voor de kudde. In Joh. 10:11 lezen we ook dat de Here Jezus dat zegt: "Ik ben de goede Herder. De goede herder zet zijn leven in voor zijn schapen."

"Nu was er veel gras op die plaats." (Joh. 6:10) Schapen zonder gras, dat kan toch niet bij een goede herder. Wonderlijk eigenlijk dat er in alle vier de evangeliën niets wordt gezegd met betrekking tot de dorst en het drinken van al die mensen. De Heilige Geest heeft het niet nodig geacht daar iets van te zeggen: immers, waar veel gras is, moet ook water zijn. We lezen in Psalm 23:1 en 2: "De HERE is mijn herder, mij ontbreekt niets; Hij doet mij nederliggen in *grazige weiden*; Hij voert mij aan *rustige wateren*; ... ." (cursivering zelf toegevoegd) Zij werden allen verzadigd doordat de Here dat weinige zegende en brood en vis liet uitdelen door de discipelen, die door dat werk kanalen van zegen mochten zijn.

Vergeten toch ook wij niet uit te delen aan hen die hongeren en dorsten naar de waarheid. Dé Waarheid. Doen! De Here is daar altijd zelf bij aanwezig en helpt ons daarbij. Een mooi voorbeeld zien we bij de discipel Andreas: deze bracht zijn broer Simon Petrus bij Jezus en nu een jongen die vijf gestebroodjes en twee visjes bij zich had. Deze jongen gaf zijn hele leeftocht af en moest er maar op vertrouwen dat hij er nog wat van terug kreeg. Hij kreeg er niet *wat* van terug; hij kreeg er *veel* voor terug!

Veel staat er niet in de Schrift over Andreas en ook niet over dat jongetje met zijn etenswaar, maar al eeuwen worden beiden in het Woord van God vermeld.

Zij allen werden verzadigd doordat de Here dat weinige zegende en brood en vis liet uitdelen door de discipelen. Zoals reeds gezegd mochten zij in dienst van hun Meester helpen de honger van de menigte te stillen.

Natuurlijk was er genoeg, nee, meer dan genoeg! Hij die zelf God is, heeft jarenlang Israël verzadigd met voedsel in de woestijn. Hij voedde zeshonderdduizend strijdbare mannen, veertig jaar lang! (Num. 11:21) Hij voedde hen met manna gedurende hun reis door de woestijn. Manna, het brood uit de hemel, een beeld van Christus, met wie ook wij ons mogen voeden op onze reis in de woestijn.

Overigens is dit niet de eerste "wonderbare spijziging" Wat minder bekend is de wonderbare spijziging die wij kunnen lezen in 2 Kon. 4:42-44. Misschien voor ons niet zo spectaculair als al die duizenden (het gaat hier *maar* om een honderdtal), toch blijft het een wonder:

“Er was een man gekomen uit Baäl-Salisa; deze bracht de man Gods in zijn tas brood van de eerstelingen, twintig gerstebroden en vers koren. En hij zeide: Geef het aan het volk, opdat zij eten. Maar zijn dienaar zeide: Hoe kan ik dit aan honderd man voorzetten? En hij zeide: Geef het aan het volk, opdat zij eten. Want zo zegt de HERE: Men zal eten en overhouden. Daarop zette hij het hun voor, en zij aten en hielden over, naar het woord des HEREN.”

Waarom toch die verschillen in de manden/korven met de overgeschoten brokken?

Ik meen dat we het volgende mogen zien. De twaalf manden/korven spreken van Israël, de twaalf stammen. De Here Jezus is gekomen tot het zijne, maar (helaas) de zijnen hebben Hem niet aangenomen. (Joh. 1:11) Hij gaf hun spijze in overvloed: Zijn majesteit, liefde en genade hebben ze drie jaar lang kunnen zien. Ook Zijn smeken om bekering hebben zij gehoord: “Jeruzalem, Jeruzalem, gij die de profeten doodt, en stenigt wie tot u gezonden zijn! Hoe dikwijls heb ik uw kinderen willen bijeenverzamen, zoals een hen haar kuikens verzamelt onder haar vleugels: en gij hebt niet gewild.” (Matth. 23:37)

De zeven manden/korven spreken van de gemeente in haar totaliteit. De zeven gemeenten, zoals verwoord in Openbaring 2 en 3. Hiervan spreekt de Here in Joh. 10:16: “En ik heb nog andere schapen, die niet van deze stal (Israël) zijn; ook die moet ik toebrengen; en zij zullen naar mijn stem horen; en het zal één kudde, één herder worden.”

Een vergelijkbaar beeld vinden we in Gen. 22:17, waar God tot Abram spreekt: “...zal Ik u rijkelijk zegenen, en uw nageslacht zeer talrijk maken, als de sterren des hemels en als het zand aan de oever der zee,.....” Het zand aan de oever der zee spreekt van het aardse volk Israël terwijl de sterren des hemels spreken van het hemelse volk, de gemeente.

Brood: een belangrijke voedingsbron. Ouderen onder de lezers die de hongerwinter 44/45 hebben meegemaakt en toen moesten leven (met een beetje geluk) op twee kleffe sneetjes brood per dag, weten wat brood betekent voor de mens. Laten we echter niet bij brood alleen leven, de Here Jezus zegt: “Ik ben het levende brood”, “Ik ben het brood des levens”. Hij is het levende brood dat door zijn menswording uit de hemel is neergedaald. Wie dit Brood eet, zal leven tot in eeuwigheid.

In dit verband wil ik graag nog verwijzen naar een tekst in Job 28:5: “de aarde, waaruit het brood voortkomt.... .” Deze tekst spreekt van Hem die als de graankorrel in de aarde moest vallen om te sterven, om daarna veel vrucht te dragen. (Joh. 12:24)

Dit alles overdenkende, komen we bij het allergrootste wonder. In eerbiedige stilte betreden we de bovenzaal als vermeld in Lucas 22, waar onze

Heiland brood nam, dit brak en aan de discipelen gaf en zei: "Dit is mijn lichaam, dat voor u gegeven wordt. Doet dit tot mijn gedachtenis." Hij gaf dit in zijn onuitsprekelijke liefde aan hen, hoewel Hij wist van hun volkomen falen ten opzichte van Hem in de komende uren. Begrijpen we daar iets van? Dan worden we toch stil in aanbidding.

Wonderbare spijzigingen?
Zou voor de Here iets te wonderlijk zijn?

*Jezus is het brood des levens,
uit de hemel neergedaald;
Hij schenkt aan de ziele voedsel,
waar geen and're spijs bij haalt.*

(G.L. 35:4)

~~~~~

Gij zijt het licht der wereld. Een stad die op een berg ligt, kan niet verborgen blijven. (Matth. 5:14)

Lampen praten niet, zij schijnen. Een vuurtoren laat de trom niet horen; er is geen klokgelui en toch ziet de zee-man ver over het water zijn vriendelijk licht. Laat vanuit uw dienen van God uw daden schijnen. Illustreer de belangrijkste prediking van uw leven door geheel uw gedrag.

Tweetallen(slot): de Emmaüsgangers (Lucas 24:13:35)

Dit is de laatste aflevering over de tweetallen, zoals die in het evangelie naar Lucas beschreven staan. Dit evangelie begint in de tempel, waar de priester Zacharias zijn dienst uitoefent en dit evangelie eindigt ook in de tempel, waar de volgelingen van de Here Jezus, als een nieuwe klasse van priesters, hun dienst uitoefenen: “en zij waren voortdurend in de tempel, lovende God.” (Luc. 24:53). Maar voordat het zover was, moesten er eerst twee mensen, die vertrokken waren uit Jeruzalem, worden teruggebracht naar de plaats waar God zijn naam deed wonen (Deut. 12:5); die plaats moesten zij zoeken en daarheen moesten zij gaan.

De geschiedenis van de Emmaüsgangers begint met de vermelding dat ‘twee van hen...juist op die dag...op weg waren naar Emmaüs...van Jeruzalem verwijderd’. Deze twee mensen behoorden tot het gezelschap dat de Here Jezus gevolgd was en zij wisten dus dat Hij op het kruis gestorven was. De boodschap die de vrouwen op de eerste dag van de week gebracht hadden aan de discipelen, dat Hij was opgestaan (Luc. 24:1-9), hadden zij niet geloofd; zij hadden de anderen verlaten. En dat was jammer, want juist ‘op die dag’, dat is de dag dat de Here Jezus was opgestaan uit het graf en dat is de eerste dag van de week, hadden zij het besluit genomen om weg te gaan uit Jeruzalem, ‘de stad van de grote Koning’ (Matth.5:35^b). Dat is de stad waar de Here Jezus zich, na zijn opstanding, vertoonde aan zijn volgelingen, om hen daarmee te tonen dat het onveranderd de stad is waar naar Hij in de toekomst zal terugkeren om vanuit die stad zijn Koninkrijk te vestigen. Dan niet alleen als Koning over Jeruzalem en Israël, maar over de gehele aarde (Psalm 47:3,8 en 48:2,3 en Op. 15:3,4).

Deze twee mensen waren bedroefd over alles wat zich de voorgaande dagen had afgespeeld in en rondom Jeruzalem, maar bovenal waren ze verdrietig om dat wat er met de Here Jezus was gebeurd.

Het was, ogenschijnlijk, zo mooi begonnen. Enige dagen tevoren was de Here Jezus met groot onthaal door het volk als Koning Jeruzalem binnengegaan en zij hadden daarbij hun kleren en palmtakken op de weg gespreid, om Hem eer te bewijzen.(Matth.21:8) Zo was het ook voorgezegd: “Jubel luide, gij dochter van Sion; juich, gij dochter van Jeruzalem! Zie, uw koning komt tot u, hij is rechtvaardig en zegevierend, nederig, en rijdende op een ezel....” (Zach. 9:9).

Het leek allemaal zo mooi, maar het hield geen stand, want toen de Here Jezus de stad Jeruzalem naderde, zat Hij te huilen en dat niet van vreugde maar van verdriet, omdat Hij wel wist hoe snel dezelfde menigte van gezindheid zou veranderen. Bij zijn intrede in de stad stonden zij te juichen en prezen Hem als hun Koning. Hij wist wel dat het volk enige dagen later zou roepen: "Weg met Hem.....Kruisig Hem, kruisig Hem!" (Luc 23:18-21); Hij wist dat volksgunst manipuleerbaar is.

De oude priester Zacharias had bij de geboorte van Johannes de Doper gezegd: "Geloofd zij de Here, de God van Israël, **want Hij heeft omgezien naar zijn volk...**" (Luc.1:68). De Here Jezus had verdriet, omdat Hij voorzag welke toekomst de stad Jeruzalem te wachten stond, toen Hij sprak: "Och, of gij ook op deze dag verstond wat tot uw vrede dient; maar thans is het verborgen voor uw ogen. Want er zullen dagen over u komen, waarin uw vijanden een bolwerk tegen u zullen opwerpen, en u omsingelen en u van alle zijden in het nauw brengen, en zij zullen in u geen steen op de andere laten, **omdat gij de tijd niet hebt opgemerkt, dat God naar u omzag**" (Luc. 19:42-44). Van de hoofdstad van Israël, de stad Jeruzalem, het centrum van de Joodse orthodoxie, had de Here Jezus al eerder gezegd: "Jeruzalem, Jeruzalem, dat de profeten doodt en stenigt wie tot u gezonden zijn, hoe dikwijls heb Ik uw kinderen willen vergaderen, gelijk een hen haar kuikens onder haar vleugels, en gij hebt niet gewild. Zie, uw huis wordt aan u overgelaten. Maar ik zeg u, gij zult Mij niet meer zien tot het ogenblik komt dat gij zegt: Gezegend Hij, die komt in de naam des Heren" (Luc. 13:34,35).

Toen zijn discipelen Hem wezen op de schoonheid van de tempel, heeft Hij hen duidelijk gemaakt dat er geen steen op de andere gelaten zou worden (Matth. 24:2); in 70 n. Chr. is deze uitspraak werkelijkheid geworden toen, onder de Romeinse veldheer Titus Vespasianus, de tempel en de stad verwoest zijn.

De droom van deze beide mannen, die de stad hadden verlaten, was uiteengespat; wat zo veelbelovend was begonnen, was in werkelijkheid een teleurstelling geworden, althans: zo leek het! De Here Jezus, die zij geruime tijd hadden gevolgd, in de verwachting dat Hij het Koninkrijk zou oprichten voor Israël en het Joodse volk zou verlossen van de Romeinse bezetters, was gestorven op een kruis, een plaats die spreekt van vervloeking (Deut.21:23 en Gal.3:13).

*Is dat, is dat mijn Koning, dat aller vaderen wens?
Is dat, is dat zijn kroning, zie, zie aanschouw de Mens!
Moet Hij dat spotkleed dragen, dat riet die doornenkroon?
Lijdt Hij die smart, die slagen, Hij, God, Uw eigen Zoon?*

De gebeurtenissen van de voorgaande dagen hadden in hun leven hun sporen achtergelaten, want nadat zij de stad Jeruzalem verlaten hadden 'spraken zij met elkaar over al wat voorgevallen was'. Zij hadden zo hun eigen gedachten gehad, toen de Here Jezus tot hen gezegd had (nadat Mozes en Elia met Hem gesproken hadden op de berg) dat zij naar Jeruzalem zouden opgaan opdat de dagen van zijn opneming in vervulling zouden gaan. Wat Mozes en Elia bedoelden 'met zijn uitgang die Hij in Jeruzalem zou volbrengen' hadden zij niet begrepen (Luc. 9:31,51). In plaats van het Koningschap op Zich te nemen in Jeruzalem, zou Hij daar het werk volbrengen waartoe de Vader Hem in deze wereld gezonden had: sterven voor onze zonden. De Here Jezus had toch duidelijk uitgelegd waarom Hij naar 'de stad van de grote Koning' (Matth. 5:35^b en Psalm 48:3) moest gaan, toen Hij tot hen had gezegd: "Ik moet heden en morgen en de volgende dag reizen, want het gaat niet aan, dat een profeet buiten Jeruzalem omkomt. Jeruzalem, Jeruzalem, dat de profeten doodt en stenigt wie tot u gezonden zijn..." (Luc.13:33,34).

De gedachten van de discipelen waren niet gericht op het lijden dat de Here Jezus **moest ondergaan**, maar zij waren vol geweest van het beloofde Koninkrijk dat zij verwachtten. En zo zeggen zij dat ook tijdens hun terugreis naar Emmaüs: "Wij echter leefden in de hoop, dat Hij het was, die Israël verlossen zou" (Luc.24:21). De Here Jezus zocht 'juist op die dag' deze mensen op, die een bemoediging nodig hadden, en Hij doet dat door 'met hen mee te gaan'.

Ook wij moeten leren om in ons geloof niet te steunen op onze eigen gedachten en overleggingen, maar ons te laten leiden door de Heilige Geest, die ons richt op de gedachten van God. Hij heeft gezegd: "Want mijn gedachten zijn niet uw gedachten en uw wegen zijn niet mijn wegen, luidt het woord van de Here. Want zoals de hemelen hoger zijn dan de aarde, zo zijn mijn wegen hoger dan uw wegen en mijn gedachten dan uw gedachten." (Jes.55:8,9)

De Here Jezus voegt Zich bij hen om hun gedachten in de juiste richting om te buigen en om hen te leren dat de wegen van de Here hoger zijn dan de weg naar Emmaüs, want in dat dorp lag hun toekomst niet meer. Ze zijn zozeer met hun eigen gedachten bezig dat ze de Persoon niet herkennen die Zich bij hen heeft gevoegd: 'hun ogen waren bevangen'.

Zo heeft ook de apostel Paulus moeten leren dat zijn gedachten, die voornamelijk gevormd waren door de Joodse rabbi Gamaliël (Hand.22:3) en door de Joodse tradities, een verandering moesten ondergaan en gebracht moesten worden onder de gehoorzaamheid aan Christus. Hij zegt daar zelf over: "zodat wij de **redeneringen** en elke schans, die opgeworpen wordt tegen de

kennis Gods slechten, elk **bedenk**sel als krijgsgevangene brengen onder de gehoorzaamheid aan Christus." (2 Kor.10:5) Paulus heeft al die kennis prijsgegeven en het verder beschouwd als vuilnis, d.w.z. zonder enige waarde! (Filip. 3:7,8).

De Here Jezus vraagt hen: "Wat zijn dat voor gesprekken, die gij al wandelende met elkaar voert?" Als de twee mannen deze vraag horen blijven zij verwonderd stilstaan 'met een somber gelaat'. Het verdriet en ongeloof over deze vraag was van hun gezicht af te lezen. Zij hadden zozeer hun hoop gevestigd op de Here Jezus toen zij met Hem naar Jeruzalem waren gegaan en nu leek alles voorbij. Zij konden niet begrijpen dat iemand aan hen vroeg waarover zij met elkaar spraken: iedereen wist toch wat zich de laatste dagen, ten tijde van het jaarlijkse paasfeest, in Jeruzalem had afgespeeld? Was deze dan de enige 'Vreemdeling in Jeruzalem' die daar niets van wist? Paulus zou later tot de stadhouder Festus over koning Agrippa zeggen: "... ik kan niet geloven, dat hem (de koning) iets van deze dingen onbekend is; dit is immers niet in een uithoek geschied." (Hand. 26:26) En zo is het ook, want deze dingen waren gebeurd in de hoofdstad van Israël, het centrum van Gods handelen.

Maar niet alleen deze twee mannen waren gedesillusioneerd, ook de andere discipelen zagen het niet meer zitten; zij hadden zichzelf verschanst in een huis, met de deuren gesloten uit vrees voor de Joden (Joh. 20:19, 26). Zij beseften heel goed dat de vijandschap van de Joodse leiders zich na de dood van de Here Jezus, nu wel eens tegen hen zou kunnen keren.

Zo is het nog steeds op vele plaatsen in deze wereld dat de vijandschap zich richt tegen hen, die de Here Jezus willen volgen! Er is weinig veranderd in de haat van de wereld tegen de Zoon van God en tegen hen die Hem toebehoren.

En dan de vraag van Kleopas aan de Here Jezus: "Zijt Gij dan de enige vreemdeling in Jeruzalem, dat Gij niet weet wat daar dezer dagen geschied is?"

Zo was de Here Jezus in deze wereld en ook in Jeruzalem, zijn stad, waar Hij in de (naaste) toekomst als Koning zal heersen: Hij was daar alsof Hij een vreemdeling was. "Hij was in de wereld en de wereld is door Hem geworden, en de wereld heeft Hem niet gekend" (Joh. 1:10); de wereld, die door Hem tot aanzien was geroepen, herkende haar eigen Schepper niet eens! En van het Joodse volk schrijft Johannes: "Hij kwam tot het zijne, en de zijnen hebben Hem niet aangenomen." (Joh.1:11) Het volk wist dat Hij de beloofde Messias was, mede door het getuigenis van de Vader, die bij de doop van zijn Zoon door Johannes de Doper, vanuit de hemel had getuigd: "Gij zijt mijn Zoon, de geliefde, in U heb Ik mijn welbehagen." (Luc. 3:21,22), maar zij hebben Hem (nog steeds in meerderheid) afgewezen.

Dat de Here Jezus als vreemdeling werd beschouwd, was niet nieuw. Tot zijn discipelen had Hij kort voordien ook gesproken over zijn vreemdelingschap, toen Hij sprak over het toekomstig oordeel over de volkeren, als Hij terugkomt en zal zitten op de troon van zijn heerlijkheid. Als maatstaf voor het oordeel noemt Hij daarbij onder andere de houding van de volkeren ten aanzien van zijn volgelingen, hoe zij zich gedragen hebben toen zijn volgelingen honger, dorst, gebrek aan huisvesting en kleding hadden enz. en in de gevangenis geweest zijn. De Here Jezus maakte daarmee duidelijk dat Hij één lichaam vormt met zijn geliefden, toen Hij zei: **'Ik ben een Vreemdeling geweest...'** Daarin toont Hij dat het goede dat aan één van deze 'mijn minste broeders' gedaan werd, gedaan werd alsof het aan Hemzelf werd gedaan! (Matth.25:35,40,43). (Wij zijn misschien geneigd om iets extra's te doen voor de 'meerdere broeders', maar de Here Jezus leert ons het tegenovergestelde; hier kunnen we misschien nog iets van leren!)

Waarom was de Here Jezus hier als een Vreemdeling? Hij heeft tegen het volk gezegd: "gij zijt van beneden, Ik ben van boven;..." (Joh.8:23). Hij verliet de hemelse heerlijkheid om hier op aarde de zonde, die door de schuld van de mens in deze wereld heerste, teniet te doen door zijn dood op het kruis. Hij heeft zelf onze zonden, in zijn lichaam, op het hout gebracht (1 Petr. 2:24).

Wanneer wij, als inwoner van de Staat der Nederlanden, tijdelijk naar een ander land gaan, bijv. vanwege een zakenreis, een conferentie of een vakantie, dan vertoeven wij daar als 'vreemdeling'. Het bijzondere is nu dat wij als gelovigen onze oorspronkelijke nationaliteit hebben ingewisseld voor een andere nationaliteit, namelijk de hemelse nationaliteit! Want God heeft ons, door het geloof, "mede levend gemaakt met Christus,...", en heeft ons mede opgewekt en ons mede een **plaats gegeven in de hemelse gewesten, in Christus Jezus**" (Ef.2:4-6); en dáár "zijt gij dan geen vreemdelingen en bijwoners, maar medeburgers der heiligen en **huisgenoten Gods**"!! (Ef.2:19) Deze Vreemdeling, de Here Jezus, heeft Zichzelf gegeven voor onze zonden, om ons te **trekken uit** de tegenwoordige boze wereld, naar de wil van onze God en Vader (Gal.1:4)

Door het geloof in de Here Jezus is nu onze oorspronkelijke nationaliteit beëindigd en zijn we nu 'burgers van een rijk in de hemelen geworden, waaruit wij ook de Here Jezus Christus als verlosser verwachten' (Filip.3:20); we zijn door de Vader '**overgebracht** in het Koninkrijk van de Zoon van zijn liefde' (Kol.1:12,13). Dat de Here Jezus ons nog hier op aarde laat, is om voor Hem de dienst te verrichten naar zijn wil, maar niet langer als wereldburgers, maar als ambassadeurs van het hemels Koninkrijk.

Paulus zegt daarover: ‘Wij zijn dus **gezanten** (ambassadeurs) van Christus...’ (2 Kor.5:20^a); als mensen die hier hun Heer vertegenwoordigen, zoals ook de ambassadeurs van deze wereld in een ander land dan het hunne, hun koning of president vertegenwoordigen.

Natuurlijk wist de Here Jezus heel goed wat er in Jeruzalem was voorgevallen, omdat Hijzelf het voorwerp was geweest van al deze gebeurtenissen. De twee mannen gaan Hem vertellen, wat er is gebeurd met:

- Jezus de Nazarener,
- een man,
- een profeet.

Het inzicht in wie Hij in werkelijkheid was, God geopenbaard in het vlees, was niet tot hen doorgedrongen. Zij waren niet verder gekomen dan dat Hij, weliswaar ‘mchtig in werk en woord’ was, zoals er vroeger ook wel mannen in Israël waren geweest. De mensen hadden Hem vergeleken met Johannes de Doper, Elia, Jeremia, of één der profeten (Matth. 16:13-16), maar zelfs de belijdenis van Petrus dat Hij de Christus Gods was, was niet in haar volle omvang tot hen doorgedrongen; hun ogen waren nog ‘bevangen’ en hun ogen waren nog niet geopend; dat zou nu, bij de breking van het brood pas gebeuren!

Kleopas vertelt aan de Here Jezus dat de leiders van het Joodse volk Hem ter dood hebben laten veroordelen en Hem gekruisigd hebben. Zo zou de apostel Petrus dat in zijn toespraak op de Pinksterdag nog verder uitbreiden, door deze misdaad niet alleen te beperken tot de verantwoordelijkheid van de leiders, maar door het gehele volk op haar schuld te wijzen toen hij tot hen zei: “**Gij Joden** en allen, die te Jeruzalem woonachtig zijt...Deze...hebt gij, door de handen van wetteloze mensen aan het kruis genageld en gedood...dus moet ook **het ganse huis Israëls** zeker weten...deze Jezus, die gij gekruisigd hebt” (Hand.2:14,23,36). Dat dit alles gebeurde ‘naar de bepaalde raad en voorkennis van God’ doet niets af aan de schuld van de mens, want het gehele mensdom staat hierin schuldig voor God, ‘want allen hebben gezondigd’ (Rom.3:23).

De twee mannen zeggen tegen de Here Jezus dat zij in de hoop leefden dat Hij het was die Israël verlossen zou. Die hoop vinden we ook terug in de klaagzang van de profeet Jeremia, toen hij schreef: “Onze levensadem, de Gezalfde des Heren (Hebr. de ‘Messias’ van de Here), werd in hun valkuilen gevangen, Hij, van wie wij dachten: in zijn schaduw zullen wij leven onder de volkeren” (Kl. 4:20). De Emmaüsgangers wilden verlost worden van de Romeinse bezetters, dat was hun zichtbare vijand, maar die bevrijding zocht

de Here Jezus niet. Hij was gekomen om die andere grotere machthebber, die onzichtbare vijand, de duivel, te verslaan, die niet alleen over Israël heerste, maar over het gehele mensdom. De grootste vijand van de mensen is de dood (Paulus noemt deze 'de laatste vijand', 1 Kor.15:26). De Here Jezus was niet gekomen om de Romeinen te verslaan, maar om de machthebber over de dood, de duivel, te verslaan, "opdat Hij door zijn dood hem, die de macht over de dood had, de duivel, zou ontronen en allen (dus niet alleen de Joden) zou bevrijden, die gedurende hun ganse leven door angst voor de dood tot slavernij gedoemd waren." (Hebr.2:14,15)

"Maar met dit al is het thans reeds de derde dag, sinds dit geschied is." Zij beiden waren na de dood van de Here Jezus nog enkele dagen in de stad gebleven maar gingen nu, teleurgesteld, naar hun huis in Emmaüs terug. Dat Hij voordien, tijdens de omwandeling met de discipelen, meerdere keren tot hen gezegd had: "De Zoon des mensen moet veel lijden en verworpen worden...en gedood worden en ten derde dage worden opgewekt" hadden zij niet begrepen (Luc.9:22 en 18:31-34). Weliswaar waren enige vrouwen uit hun midden bij hen gekomen om te vertellen dat het graf leeg was en dat zij engelen hadden gezien die tot hen gezegd hadden dat Hij leefde, maar de opgestane Heer hadden ze niet gezien. Toen hebben deze twee mannen hun conclusie getrokken: we gaan naar huis.

En dan gebeurt het wonder! De Here Jezus zoekt hen op en gaat met hen in gesprek. Hij noemt hen: 'onverstandigen en tragen van hart', omdat zij niet geloofden alles wat de profeten voorheen over Hem hadden gesproken. En daarmee raakt de Here Jezus precies de kern van de Joodse verwachtingen. Zij hadden uitsluitend oog voor de Koninklijke macht, die hun Messias op aarde zou gaan uitoefenen, zoals in vele passages in het Oude Testament vermeld staat (o.a. Psalm 45 en 47). Maar zij hadden geen begrip van het lijden dat hun Messias, voorafgaand aan zijn Koningschap, zou moeten ondergaan; dat was hen volledig vreemd. Zij hadden geen begrip dat, voordat er sprake zou kunnen zijn van een Koninkrijk in heerlijkheid, eerst en daaraan voorafgaand de zonden van het volk verzoend en weggedaan moesten worden; daarna pas kon er sprake zijn van een herstel van het Koningschap voor Israël. Zo had de profeet dat vermeld, toen hij schreef over het Messiaanse rijk: "Zie, een Koning zal regeren in gerechtigheid..."(Jes.32:1). Die gerechtigheid moest eerst tot stand gebracht worden, voordat het Koninkrijk kon worden opgericht, en die gerechtigheid heeft de Here Jezus tot stand gebracht door de zonden op het kruis te brengen. Het lijden van de Messias, zoals dat staat beschreven in o.a. Psalm 22 en Jesaja 53 hadden zij niet verstaan; ook in geestelijk opzicht waren 'hun ogen bevangen, zodat

zij Hem niet herkenden' in het lijden dat over Hem moest komen. En zo verstaan de (ultra)orthodoxe Joden nog steeds deze passages niet.

'Moest de Christus dit niet lijden, om in zijn heerlijkheid in te gaan?' Het lijden gaat vooraf aan de heerlijkheid; zo gold dat voor de Here Jezus en zo geldt dat nog steeds voor veel van zijn volgelingen. En dan volgt het onderwijs van de Here Jezus aan deze twee mannen, maar ook aan ons, te beginnen bij Mozes en verder bij al de profeten, dat al de profetieën betrekking hebben op Hem! Zo had de discipel Filippus dat al tegen Nathanaël gezegd met de woorden: "Wij hebben Hem gevonden, van wie Mozes in de wet geschreven heeft en de profeten, Jezus...uit Nazareth" (Joh.1:46). Zo zei de Here Jezus dat later ook tot de Joden: "Gij onderzoekt de Schriften...en deze zijn het die van Mij getuigen." "Want indien gij Mozes geloofd, zoudt gij ook Mij geloven, want hij heeft van Mij geschreven." (Joh.5:39,46).

Lezen wij ook zo de Schriften van het Oude Testament en gaan wij daarin op zoek naar datgene wat betrekking heeft op de Here Jezus, zowel voor wat betreft zijn lijden op aarde alsook zijn spoedige verschijning en verheerlijking? Want daartoe heeft Hij ons zijn Heilige Geest gegeven, Die ons leidt tot de volle waarheid (Joh.16:13-15).

Dit onderwijs wat de Here Jezus hen hier geeft, treft doel, want ze dringen sterk bij Hem aan en zeggen: 'Blijf bij ons...want de dag is reeds gedaald'.

*Blijf bij mij Heer, als 't zonlicht niet meer straalt.
Blijf met mij Heer, als straks de avond daalt.
Als vrienden henengaan in stormgetij,
Blijf Gij ter hulp gereed, o, blijf met mij.*

Het einde van de dag naderde, en ze wilden deze 'Vreemdeling', die hen de Schrift uitlegde op een wijze die ze voorheen niet kenden, graag bij zich houden. En de Here Jezus geeft gevolg aan hun verzoek: "En Hij ging binnen om bij hen te blijven." Zo wil de Here Jezus nog steeds bij ons zijn, "opdat Christus, door het geloof in uw harten woning make" (Ef.3:17).

Wat nu volgt is heel bijzonder. De twee mannen nodigen Hem uit om bij hen binnen te komen, maar dan neemt de Genodigde het initiatief. Er staat niet dat zij met Hem aanlagen, maar juist omgekeerd: dat Hij met hen aanlag. Op precies dezelfde wijze had Hij ook, voor zijn lijden en sterven, het avondmaal ingesteld, als geschreven staat: "Toen het uur aangebroken was, **ging Hij aanliggen** en de apostelen met Hem" (Luc.22:14). Door deze wijze van handelen van de Here Jezus herkenden zij Hem! Deze is Dezelfde als

Degene die het avondmaal had ingesteld! Hij, de Here Jezus neemt ook hier opnieuw het brood, spreekt de zegen uit en geeft het aan deze twee discipelen. Zo had Hij dat eveneens enkele dagen daarvoor gedaan, in die nacht, voordat Hij de weg naar het kruis ging. "En Hij nam een brood, sprak de dankzegging uit, brak het en gaf het hun, zeggende: dit is mijn lichaam, dat voor u gegeven wordt; doet dit tot mijn gedachtenis." (Luc.22:19)

Met dit gebaar bevestigde de Here zijn woorden, toen Hij beloofd had: "waar twee of drie vergaderd zijn in mijn naam, daar ben Ik in hun midden." (Matth.18:20)

Toen de Here Jezus onderweg bij hen kwam 'waren hun ogen bevangen' en herkenden zij Hem niet, maar toen deze 'Vreemdeling' hen het gebroken brood aanreikte, 'werden hun ogen geopend en herkenden zij Hem'. Er staat: 'her'-kennen, d.w.z. dat de band met Hem, waarvan zij meenden dat die door zijn sterven verbroken was, opnieuw tot stand was gekomen.

Zo mogen ook wij samenkomen, 'juist op die dag' d.w.z. op de eerste dag van de week, dat is de dag waarop de Here Jezus is opgestaan uit het graf, om samen met de broeders en zusters het avondmaal te vieren, wetend dat de Gestorvene nu als de Levende in ons midden is, juist zoals Hij Zich als de Levende aan deze twee mannen vertoond heeft.

Toen zij Hem herkenden, verdween Hij uit hun midden, om zich daar te openbaren waar de zijnen zich bevonden, 'de elven en die bij hen waren' (Luc.24:33,36). Dáár, waar broeders en zusters samenkomen tot de naam van de Here Jezus, is Hij Zelf in hun midden.

*Daar wilt U, Heer, zo graag in 't midden wonen,
daar toont U ons, uw grote heerlijkheid;
daar strooit u mild, een schat van zegeningen,
waarmee U onze harten steeds verblijdt!*

Nadat de Here Jezus uit hun midden is verdwenen, blijkt dat zij diep onder de indruk zijn gekomen van de manier waarop Hij hen de Schriften opende en verklaarde. Ze waren niet alleen diep onder de indruk, maar hun hart was geraakt, of beter gezegd: het stond in brand!

Dat het ook zo in onze samenkomsten zal mogen zijn, dat ons hart geraakt wordt als de Schriften worden geopend en uitgelegd, en dat wij dan onder de indruk mogen geraken van wie Hij is!

Ze kunnen niet langer in huis blijven en besluiten om, ondanks dat 'de dag reeds gedaald was', direct terug te gaan naar de andere gelovigen in Jeruzalem, om hen het goede nieuws mee te delen, dat de Heer was opgestaan.

En daar horen ze dat de Here Jezus ook aan Simon was verschenen. Zo zocht de Heiland al degenen op die een bemoediging nodig hadden; de Emmaüsgangers die de moed hadden verloren, maar de Here had ook een aparte ontmoeting met Petrus, waar verder niemand bij is geweest, omdat hij gebukt ging onder het feit dat hij de Here Jezus driemaal had verloochend. Aan de zee van Tiberias heeft de Here Jezus de apostel Petrus weer in ere hersteld, te midden van de andere apostelen, toen Hij hem driemaal(!) vroeg: 'Simon, hebt gij Mij lief?' (Joh.21:15-17).

Dat ook wij, net als Petrus mogen zeggen: 'Here, gij weet alles, Gij weet dat ik U liefheb'. Als wij dat Petrus kunnen nazeggen, dan mogen we de woorden van de Here Jezus ons toerekenen:

De Vader zelf heeft u lief, omdat gij Mij hebt liefgehad, en geloofd hebt dat Ik van God ben uitgegaan. (Joh.16:27)

Die woorden kende Petrus en hij was gerust, en in die woorden mogen ook wij rusten.

~~~~~

Bewaar uzelf in de liefde Gods.
(Judas:20)

Vrucht die in de zon rijpt, is het zoetst.

Naar aanleiding van een binnengekomen vraag het volgende artikel.

Verkeerde start

In de vijf artikelen tegen de Remonstranten handelt het eerste hoofdstuk over “de goddelijke verkiezing en verwerping”.

In paragraaf 5 van dat hoofdstuk staat:

“Het geloof in Jezus Christus en Zaligheid door Hem is een genadige gave Gods, gelijk geschreven is: *Uit genade zijt gij zalig geworden door het geloof; en dat niet uit u, het is Gods gave* (Efeze 2:8); insgelijks: *het is u gegeven in Christus te geloven* (Fil. 1:29).

In de aangehaalde tekst uit Efeze 2:8 staat na de woorden: “het is Gods gave” een toevoeging in vers 9: “niet uit de werken, opdat niemand roeme.”

Dat negende vers had men niet mogen weglaten, want daardoor is de bedoeling van de tekst geheel veranderd. De apostel wilde niet zeggen dat geloof een gave van God is, maar dat de behoudenis een gave van God is en geen loon naar werken.

Niemand zal ooit denken dat geloof uit de werken komt. De woorden “niet uit de werken” slaan op de uitdrukking “het is Gods gave”.

Wat is Gods gave en niet loon naar werken?

De behoudenis is Gods gave en geen beloning naar werken.

De tekst zegt dus niet dat geloof een gave van God is, maar dat men door te geloven als gave van God de behoudenis verkrijgt.

Als geloof een gave van God zou zijn, lijken de woorden in Hand. 28:23, waar van Paulus gezegd wordt dat hij poogde zijn hoorders “te overtuigen ten opzichte van Jezus, uit de wet van Mozes en de profeten, van de vroege morgen tot de avond toe.” daarmee in strijd te zijn, evenals 2 Kor. 5:11, waar staat: “Wij dan, wetende de schrik des Heren, bewegen de mensen tot het geloof.”

Als geloof een gave van God zou zijn, zou de apostel eerder geschreven hebben dat hij God bad om de mensen geloof te geven. De beide Schriftplaatsen zijn in overeenstemming met Rom. 10: 17 waar staat: “Zo is dan het geloof uit het gehoor en het gehoor door het Woord Gods.”

De talloze verwijten dat men niet geloofde hoeven ons daarom niet te verbazen. Denk bijvoorbeeld aan Joh. 5:44 waar de Here Jezus gezegd heeft: “Hoe kunt gij tot geloof komen, gij, die eer van elkander behoeft en de eer, die van de enige God komt, niet zoekt?”

En ook de woorden van Joh. 20:31 zijn dus heel begrijpelijk: “Maar deze (tekenen) zijn geschreven opdat gij gelooft, dat Jezus is de Christus, de Zoon van God, en opdat gij, gelovende, het leven hebt in zijn naam”.

De Schrift zegt: “...God, onze Heiland, die wil, dat alle mensen behouden worden en tot erkenenis der waarheid komen” (1 Tim. 2:4), en dat God lankmoedig is, “daar Hij niet wil, dat sommigen verloren gaan, doch dat allen tot bekering komen.” (2 Petr. 3:9)

Als niet allen zalig worden (en dat zal helaas het geval zijn) is dat niet doordat God sommigen het geloof niet wilde geven, maar doordat zij volhardden in hun onverschilligheid of zelfs vijandschap tegenover God en zijn Woord. Want niemand heeft een excuus. God spreekt tot alle mensen door zijn Woord en door zijn werken in de natuur (zie Psalm 19, zie ook Rom. 1:18-22).

Er zijn er velen die geloven “dat Jezus is de Christus, de Zoon Gods”, maar jaar na jaar wachten tot God hun het ware geloof geeft. Maar als zij geloven dat de Here Jezus de Christus is, de Zoon van God, hebben zij dat ware geloof. Zij worden in de war gebracht doordat zij menen dat het wel een heel bijzondere ervaring moet zijn, als de Here hun het ware geloof geeft. U herinnert u mogelijk dat de Israëlieten in de woestijn als straf door slangen gebeten werden. Dat was dodelijk. Zij genazen evenwel als zij naar de koperen slang keken, die Mozes aan een stok had opgehangen. Als één van hen wachtte tot hij een bijzondere ervaring kreeg, zou hij misschien te lang wachten alvorens naar de slang te kijken en alsnog sterven. Bijzondere ervaringen hielpen niet. Zij moesten slechts naar de slang kijken. Wees gerust, u die gelooft dat de Here Jezus de Christus is, de Zoon van God, U bent rijk zonder het te beseffen. Want door in de Here Jezus te geloven hebt u de grootste schat ontvangen; u hebt dan namelijk de Zoon en wie de Zoon heeft, heeft het leven. (1 Joh. 5:12)

Verkeerde toevoeging

In Rom. 5:16 en 18 hebben de vertalers van de Statenvertaling aan de letterlijke weergave van de tekst toegevoegd, wat niet toegevoegd had mogen worden. In de herziene St. Vert. heeft men in vers 16 die fout niet gemaakt, maar in vers 18 wel.

In de St. Vert. is vers 16 als volgt: “En niet, gelijk *de schuld was* door den een, die gezondigd heeft, alzo is de gift; want de schuld is wel uit een *misdaad* tot verdoemenis, maar de genadegift is uit vele misdaden tot rechtvaardigmaking.” De woorden schuld en misdaad zijn schuin gedrukt en komen dus in de grondtekst niet voor. De herziene St. Vert. geeft hier in plaats van schuld het woord veroordeling.

Vers 18 is in de St. Vert. als volgt: “Zo dan, gelijk door één misdaad *de schuld gekomen is* over alle mensen tot verdoemenis; also ook door één rechtvaardigheid *komt de genade* over alle mensen tot rechtvaardigmaking des levens.” De beide schuin gedrukte stukken zijn dus toegevoegd.

De herziene St. Vert. geeft in vers 18: “Zoals dus door één overtreding *de schuld gekomen is* over alle mensen tot verdoemenis, zo *komt* ook door één rechtvaardigheid *de genade* over alle mensen tot rechtvaardiging van *het* leven.” Het schuin gedrukte is ook hier toegevoegd.

Er zijn twee redenen om deze weergaven af te keuren:

- 1 De toevoegingen veranderen wat er bedoeld is.
- 2 Het toegevoegde kan niet waar zijn.

Het gaat om de gevolgen van het zondigen door onze eerste vader, Adam. Door zijn zondige daad is hij een zondaar geworden en uit hem zijn uitsluitend mensen met dezelfde zondige natuur geboren.

Maar de gedachte dat door zijn zondige daad op ons een schuld rust, is verkeerd. Er wordt geleerd dat iedere mens een erfschuld heeft. Een erfschuld? Heeft een kindje van twee weken al een (erf)schuld? En moeten we leren ons diep te verootmoedigen wegens onze erfschuld?

Als die gedachten op de genoemde teksten berusten, is het wel duidelijk, dat ze geen Bijbelse grond hebben. Toegevoegde uitdrukkingen zijn geen grond om een leer op te bouwen.

Een kat vangt wel eens een vogeltje. Het jong van die kat heeft wel dezelfde aard als de moederpoes, maar heeft, twee weken oud, zelf nog nooit een vogeltje of ander dier gedood. Niemand zou ook dat jonge diertje straffen omdat de moeder een mus heeft gedood. Het beestje heeft geen schuld.

Volgens Matth. 21:16 heeft de Here Jezus gezegd: “hebt gij nooit gelezen: Uit de mond der jonge kinderen en zuigelingen hebt Gij lof toebereid?”

Kunnen dan zuigelingen de Here loven? O, zeker, in de hemel. Daar zullen er talloze zijn. Aangezien zij geen zonden gedaan hebben en het oordeel zijn zal naar de werken (die zij nooit gedaan hebben) zullen zij zeker niet geoordeeld worden. Nee, de Here Jezus vergiste zich niet!

In Matth. 19:14 lezen we de volgende woorden van de Here Jezus: “Laat de kinderen worden en verhindert ze niet tot Mij te komen, want voor zodanigen is het Koninkrijk der hemelen.”

En in Marc. 9:36,37 lezen we het volgende: “En Hij nam een kind en plaatste dat in hun midden, omarmde het en zeide tot hen: Wie één van zodanige kinderen ontvangt in mijn naam, die ontvangt Mij. En wie Mij ontvangt, ontvangt niet Mij, maar Hem, die Mij gezonden heeft.”

In de beschrijving van het laatste oordeel in Openbaring 20 wordt twee maal nadrukkelijk gezegd dat zij die dan terecht staan, **naar hun werken** geoordeeld werden (verzen 12 en 13).

Alle mensen hebben een zondige natuur. Maar die zondige natuur is eens en voor allen geoordeeld, toen de Here Jezus op het kruis tot zonde is gemaakt (2 Kor. 5:21). Daardoor zal het oordeel zijn naar de werken. Achter de namen van die kleintjes staan geen werken genoteerd. Zij zijn veilig.

Maar ook volwassenen worden niet om hun boze natuur geoordeeld. Niemand heeft gevraagd geboren te mogen worden en niemand kon voorkomen dat hij met een zondige aard in de wereld kwam. Niemand wordt schuldig verklaard om zonde die hij niet zelf gepleegd heeft. Uitsluitend de eigen werken zullen voor Gods troon beslissend zijn.

Overigens lezen we in Joh.5:24: "Die gelooft Hem die Mij gezonden heeft, die heeft het eeuwige leven en komt niet in de verdoemenis maar is uit de dood overgegaan in het leven."

De St. Vert. en de herziene zijn de enige mij bekend, die hier het woord verdoemenis geven. Ik meen dat het gebruik van dat woord te zwaar is. Oordeel zou beter zijn geweest. Wiens zonden zijn weggedaan en vergeven zal zelfs niet meer in het gericht komen, maar gaat naar de plaats waar Jezus is. Wat een vooruitzicht!

~~~~~

*Wat zal 'zijn, wat zal 't zijn,
daar omhoog bij U te zijn.
Dat mijn hart zich meer verheugde
in 't vooruitzicht van die vreugde:
eenmaal, Heer, bij U te zijn,
eenmaal, Heer, bij U te zijn.*